

Nieuwsbrief OR Updates - Nummer 29, 2013

Nummer 29, 2013

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2013:3332](#) 23-07-2013

4PET Holding B.V./Verwiel q.q.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5348](#) 23-07-2013

Meren Vastgoed c.s. / Bouwbedrijf X B.V.

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2013:5321](#) 19-07-2013

Herroeping ontbinding Rifgat

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2013:4147](#) 24-07-2013

Woningstichting Servatius / gedaagden en Achmea

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2013:2950](#) 10-07-2013

Old Forest / Nederlandse Danssport Bond

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2013:8279](#) 10-07-2013

Curator / X

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2013:5358](#) 03-07-2013

X c.s./B en C

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2013:4617](#) 26-06-2013

VEB/Deloitte

RECHTSPRAAK

Woningstichting Servatius / gedaagden en Achmea

Een voormalig bestuurder en de toezichthouders van een woningstichting worden aansprakelijk gehouden. De woningstichting had ten behoeve van haar bestuurder en toezichthouders een bestuurdersaansprakelijkheidsverzekering afgesloten bij Achmea, maar op de aanspraken van deze verzekering is beslag gelegd. Verzoek tot opheffing van het beslag deels toegewezen, zodat de bestuurder en de toezichthouders zich kunnen verweren. Het beroep van de verzekeraar op het non peius beginsel is onvoldoende onderbouwd

Gedaagden zijn de voormalig bestuurder en toezichthouders van Woningstichting Servatius (hierna: Servatius). Servatius vordert hoofdelijke veroordeling van gedaagden tot betaling van een schadevergoeding van bijna 67 miljoen euro op grond van de artikelen 2:9 en 6:162 BW.

Servatius had ten behoeve van haar bestuurder en toezichthouders een bestuurdersaansprakelijkheidsverzekering afgesloten bij Achmea. Deze verzekering biedt niet alleen dekking voor schade, maar ook voor de kosten van verweer tegen (gegronde of ongegronde) aanspraken, gezamenlijk tot ten hoogste het verzekerde bedrag van 2,5 miljoen euro voor alle verzekerden samen. Alvorens Servatius tot dagvaarding van gedaagden overging, heeft zij conservatoir beslag laten leggen op alle rechten van ieder van gedaagden uit hoofde van de verzekering.

Achmea besluit op enig moment geen betalingen meer te doen ten behoeve van gedaagden in de hoofdzaak indien het beslag gehandhaafd blijft. Enkele van de gedaagden, te weten gedaagden sub 2 tot en met 8, hebben daarom een incidentele conclusie tot het treffen van een voorlopige voorziening ex artikel 223 Rv genomen: zij vorderen (gedeeltelijke) opheffing van het beslag. Zij stellen dat het belang van Servatius om haar verhaalsmogelijkheden in geval van toewijzing van haar vorderingen zeker te stellen niet opweegt tegen het belang dat deze gedaagden hebben bij opheffing van het beslag. Opheffing van het beslag zal hen in staat stellen deugdelijk verweer te voeren, zonder dat zij hierdoor financieel worden geruïneerd.

Achmea vordert als verzekeraar eveneens opheffing van het beslag ten aanzien van alle gedaagden. Achmea stelt onder meer dat het beslag moet worden opgeheven op grond van het non-peius beginsel en/of de nemo plus regel, althans op basis van een afweging van de belangen van partijen. In verband met haar beroep op het non peius beginsel stelt Achmea dat zij als derde-beslagene in een nadeliger positie wordt gebracht dan waarin zij zonder beslag zou hebben verkeerd. Indien zij de kosten van verweer blijft betalen loopt zij het risico dat zij deze niet ten laste van de verzekerde som mag brengen. Indien zij de vergoeding staakt - waartoe zij onlangs heeft besloten - vergroot ze daarmee de kans dat geen deugdelijk verweer zal worden gevoerd en zij dekking zal moeten verlenen voor een (onterechte) toewijzing van de vorderingen van Servatius. Servatius voert verweer.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat er, gezien de omstandigheden van het geval en na afweging van de wederzijdse belangen, voldoende zwaarwegende gronden zijn om de gevraagde voorziening vooralsnog deels toe te wijzen en het gelegde beslag op de verzekeringsaanspraken van die enkele gedaagden op te heffen om die gedaagden in de gelegenheid te stellen ten laste van de verzekerde som verweer te voeren tot het moment dat de rechtbank een eerste (tussen)vonnis zal hebben gewezen.

Ten aanzien van de vordering van Achmea overweegt de rechtbank dat Achmea haar vordering ten onrechte mede baseert op de belangen die gedaagden hebben bij opheffing van het beslag. Bij de beoordeling van de vordering van Achmea gaat het om de vraag of het beslag in strijd is met het non peius beginsel, zoals Achmea aanvoert, dan wel of er, gezien de omstandigheden van het geval en na afweging van de belangen van enerzijds Servatius en anderzijds Achmea, een voldoende zwaarwegende grond is om het beslag op te heffen zoals gevorderd. De rechtbank is van oordeel dat Achmea daartoe onvoldoende heeft gesteld. In dit verband acht de rechtbank van belang dat gedaagden sub 1 en 9 reeds een zeer uitvoerige conclusie van antwoord hebben genomen waarvan de kosten, ondanks het beslag, door Achmea zijn vergoed. Achmea heeft niet gesteld en onderbouwd dat, wanneer zij zal stoppen met de betalingen, gedaagden sub 1 en 9 niet in staat zullen zijn de nog te maken kosten voor het voeren een deugdelijk verweer in eerste aanleg, althans voor het bekostigen van bijstand ter comparitie, voor eigen rekening te nemen. De rechtbank beslist daarom (op dat moment) niet tot opheffing van het beslag op de verzekeringsaanspraken van gedaagden sub 1 en 9.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 24-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2013:4147

Zaaknummer: C/01/246869 / HA ZA 12-433

Wetsartikelen: 2:9, 6:162 BW en 223 Rv

RECHTSPRAAK

Meren Vastgoed c.s. / Bouwbedrijf X B.V.

Onrechtmatig handelen van een statutair directeur en een controller/financieel directeur (resp. artikel 2:9 BW en artikel 7:661 BW) wegens het onthouden van een corporate opportunity. Het hof acht zich niet in staat om te bepalen of er schade is geleden als gevolg van winstderving

X (Bouwbedrijf X B.V.) heeft een dochteronderneming, te weten Bouwbedrijf X Emmeloord B.V. Bouwbedrijf X B.V. is zelf een dochteronderneming van X Holding B.V. Deze drie vennootschappen - hierna: X c.s. - maken deel uit van de TBI-Bouwgroep, onderdeel van het TBI-concern. Y is sinds 1 januari 2001 zelfstandig bevoegd statutair directeur geweest van X Holding B.V. en van Bouwbedrijf X B.V. Z werkte bij deze vennootschappen als controller/financieel directeur en hij was daar sinds 26 mei 1994 procuratiehouder met volledige volmacht. Bouwbedrijf X B.V. heeft in 2005 van Meubelland Staphorst B.V. opdracht gekregen voor de ontwikkeling en realisatie van een kantoorpand en themacentrum. Y en Z zouden ervoor hebben gezorgd dat een aanzienlijk deel van de projectopbrengst bij DM Ontwikkeling B.V. (hierna: DMO) en (via haar 50% belang in DMO) bij Meren Vastgoed is terechtgekomen zonder dat daar reële werkzaamheden en een reëel ontwikkelrisico tegenover hebben gestaan. X stelt dat Y en Z in het kader van persoonlijk belang en misbruik makend van hun bevoegdheden binnen Bouwbedrijf X B.V., niet op zakelijke voorwaarden voor Bouwbedrijf X B.V. hebben gecontracteerd (tegenstrijdig belang). Dit handelen is volgens X onrechtmatig. X vordert daarom vergoeding van de daardoor geleden schade, bestaande uit winstderving en fiscale schade.

De rechtbank heeft DMO veroordeeld tot betaling van € 444.072 aan X, te vermeerderen met de wettelijke rente. Meren Vastgoed c.s. en DMO zijn voorts hoofdelijk veroordeeld aan X te betalen, kort gezegd, het fiscale nadeel vermeerderd met de wettelijke rente en zij zijn (deels) hoofdelijk veroordeeld in de proceskosten.

Het hof buigt zich over een zestal, door DMO en Meren Vastgoed c.s. aangevoerde, grieven. Ten aanzien van het gesteld onrechtmatig handelen van Y en Z stelt het hof vast dat Y en Z

niet hebben betwist dat, indien komt vast te staan dat een corporate opportunity is onthouden aan X, voor de statutair bestuurder Y en financieel directeur/werknemer Z is voldaan aan de voor ieder van hen geldende maatstaven voor aansprakelijkheid (respectievelijk artikel 2:9 BW en artikel 7:661 BW) en dat zij aldus aansprakelijk zijn voor eventuele dááruit voortvloeiende schade. De aangevoerde verweren falen en het onrechtmatig handelen van Meren Vastgoed c.s. en DMO staat daarmee vast.

Ten aanzien van de schade oordeelt het hof dat niet is vast komen te staan, dat X enige schade in de vorm van winstderving heeft geleden. De naheffingsaanslag overdrachtsbelasting is inmiddels vernietigd, zodat X niet langer schade heeft geleden in de vorm van die aanslag. De btw, de heffingsrente en de boete vormen wel schadeposten die het gevolg zijn van het onrechtmatig handelen, deze worden door het hof wél toegewezen. Het bestreden vonnis wordt deels vernietigd door het hof. De gederfde winstvordering van X op DMO a € 444.072 wordt afgewezen, alsmede de veroordeling tot vergoeding van de fiscale schade voorzover deze betrekking had op de naheffingsaanslag terzake de overdrachtsbelasting wordt teruggedraaid. Meren Vastgoed c.s. en DMO worden als de overwegend in het ongelijk gestelde partij en in de kosten van het principaal hoger beroep veroordeeld.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5348

Zaaknummer: D 200.091.368-01 en 200.088.907-01

Wetsartikelen: 2:9 BW, 7:900 BW, 7:661 BW en 6:101 BW

RECHTSPRAAK

4PET Holding B.V./Verwiel q.q.

Aansprakelijkheid curator wegens onzorgvuldig handelen bij het verzorgen van een doorstart. Een curator dient rekening te houden met uiteenlopende belangen van maatschappelijke aard. Een doelmatige afwikkeling van het faillissement behoort echter niet tot deze zwaarwegende belangen van maatschappelijke aard. Wel dient de curator echter op de hoogte te stellen van de rechtstoestand van de meer waardevollere bestandsdelen, zeker als daarvoor al vroeg aandacht was gevraagd door een belangstellende kandidaat-koper

Folietechniek B.V. wordt in staat van faillissement verklaard. Mr. Verwiel wordt als curator benoemd. Na het uitspreken van het faillissement van Folietechniek B.V. (hierna: Folietechniek) heeft, onder meer, 4PET Holding B.V. (hierna: 4PET) zich bij de curator gemeld als gegadigde voor een overname van de boedel. De curator sluit met 4PET een overeenkomst inzake de overname van de boedel.

4PET stelt schade te hebben geleden omdat de curator jegens haar toerekenbaar tekort is geschoten, althans onrechtmatig heeft gehandeld omdat hij heeft nagelaten om 4PET eigener beweging te informeren over alles wat hij wist van de activa die hij te koop heeft aangeboden. De wijze waarop de curator de verkoop heeft georganiseerd levert volgens 4PET alleen al een toerekenbare tekortkoming op en is jegens 4PET onrechtmatig nu de curator van geen van de zaken die hij te koop heeft aangeboden onbezwaard eigenaar was en hij van geen van de eigenaren of zekerheidsgerechtigden tot die activa op dat moment toestemming had om die activa te verkopen. Volgens 4PET wist (i) ofwel de curator dat zaken door hem niet konden worden geleverd omdat hij daarover geen afspraken met de eigenaren had gemaakt (hetgeen hij dan aan 4PET had moeten meedelen), (ii) ofwel wist de curator niets en dan had hij 4PET en de andere kandidaat-kopers moeten informeren over het feit dat hoogst onzeker was of hij wel iets zou kunnen leveren.

Daarnaast is de curator volgens 4PET toerekenbaar tekort geschoten dan wel heeft hij

onrechtmatig gehandeld jegens 4PET omdat hij zich voldoende op de hoogte had gesteld van de activa en de rechtstoestand daarvan, en omdat hij de kandidaat kopers onvoldoende op de hoogte heeft gesteld.

De curator voert verweer en stelt onder meer dat voorbehouden zijn gemaakt.

Het hof overweegt dat een curator behoort te handelen zoals in redelijkheid mag worden verlangd van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid en inzet verricht. Bij het uitoefenen van zijn taak moet de curator uiteenlopende, soms tegenstrijdige belangen behartigen, en bij het nemen van zijn beslissingen – die vaak geen uitstel kunnen leiden – moet hij ook rekening houden met uiteenlopende belangen van maatschappelijke aard (HR 19 april 1996, NJ 1996, 727). Een doelmatige afwikkeling van het faillissement behoort echter niet tot deze zwaarwegende belangen van maatschappelijke aard (HR 19 december 2003, NJ 2004, 293). Daarbij moet ook rekening worden gehouden met de omstandigheden van het geval.

Tot die omstandigheden hoort in dit geval dat sprake was van een faillissement waarin het wenselijk was dat op korte termijn beslissingen zouden worden genomen in verband met een eventuele doorstart van het bedrijf; in dit geval is de doorstart ook binnen ruim een week beklonken. De snelheid die geboden was ontsloeg de curator echter, mede gelet op artikel 6:2 lid 1 BW, niet van de verplichting zorgvuldig rekening te houden met de belangen van de partijen die geïnteresseerd waren in de koop van de failliete onderneming, en in het bijzonder met de belangen van de partij aan wie uiteindelijk de onderneming werd verkocht.

In dit geval was de curator er van op de hoogte dat er sprake was van een geleasde Infrarooddroger, en dat 4PET belang hechtte aan overname van deze droger.

De curator kon, gelet op de korte termijn waarbinnen hij tot een beslissing diende te komen, niet tot in detail op de hoogte raken van de rechtstoestand van alle voorwerpen die zich op het terrein van de onderneming bevonden, zodat begrijpelijk is dat hij wat dit betreft een voorbehoud heeft gemaakt. Het hof acht het echter onaannemelijk dat voor de curator de tijd ontbrak zich voor wat betreft de waardevollere delen van de onderneming – zoals de Infrarooddroger – op de hoogte te stellen van de rechtstoestand daarvan, zeker als daarvoor al vroeg aandacht was gevraagd door een belangstellende kandidaat-koper (zoals ten aanzien van de Infrarooddroger door 4PET, één dag na het uitspreken van het faillissement).

De curator heeft hij in strijd gehandeld met zijn (pre)contractuele verplichtingen jegens 4PET. De curator is dan ook aansprakelijk voor de door 4PET mogelijk ontstane schade.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 23-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2013:3332

Zaaknummer: HD 200.089.423/01

Wetsartikelen: 6:2 BW

RECHTSPRAAK

Herroeping ontbinding Rifgat

Herroeping van het besluit tot ontbinding door de ontbonden rechtspersoon. (On)mogelijkheden en voorwaarden waaronder dat mogelijk is

Een vennootschap naar Servisch recht is opgericht om op het terrein van een werf te Kladovo (Servië) met subsidie van de Nederlandse staat nieuwe hallen te laten bouwen. Scheepvaartonderneming Rifgat B.V. (Rifgat) houdt 1% van de aandelen in de Servische vennootschap. Op 21 december 2009 heeft de algemene vergadering van Rifgat een besluit tot ontbinding van de vennootschap genomen. De algemene vergadering van Rifgat heeft op 9 februari 2012 besloten tot herroeping van de ontbinding. De rechtbank heeft voor recht verklaard dat het genomen ontbindingsbesluit geldig is herroepen.

Het hof oordeelt als volgt: herroeping door een rechtspersoon van een eerder door hem genomen ontbindingsbesluit is in beginsel mogelijk als het belang van de (ontbonden) rechtspersoon dat meebrengt en derden door die herroeping niet in hun belangen worden geschaad (vergelijk o.m. Hof Den Haag 30 januari 2007, ECLI:NL:GHSGR:2007:AZ7737, JOR 2007, 66 en Hof Den Haag 23 augustus 2011, ECLI:NL:GHSGR:2011:BS1144, JOR 2011, 327). Met het oog op die bescherming van de belangen van derden alsook om praktische redenen dient, zolang de wetgever niet voorziet in een regeling, daarbij te worden gekozen voor controle van de herroeping door de rechter. Het standpunt van appellanten dat een ontbindingsbesluit in het geheel niet kan worden herroepen, wordt verworpen. Een rechtspersoon kan zijn ontbindingsbesluit slechts herroepen als hij nog bestaat. De vraag of Rifgat nog bestaat, dient te worden beantwoord aan de hand van artikel 2:19 lid 5 BW, waaruit volgt dat een ontbonden rechtspersoon blijft bestaan voor zover nodig voor het vereffenen van zijn vermogen. Zoals het hof hierna zal overwegen, beschikte Rifgat na zijn ontbinding nog over vermogen dat niet is vereffend en is Rifgat in zoverre dus blijven bestaan. De herroeping van de ontbinding mag niet tot gevolg hebben dat derden die in gerechtvaardigd vertrouwen op de ontbinding en haar gevolgen zijn afgegaan in hun belangen worden geschaad. Het antwoord op de vraag of hiervan sprake is, hangt af van alle omstandigheden van het geval, waaronder het tijdsverloop sinds het moment van ontbinding. Voor het daarbij hanteren van een vaste termijn ziet het hof

onvoldoende steun in het recht, ook niet als uitgangspunt. Ook voor aansluiting bij de vervalttermijn genoemd in artikel 2:15 lid 5 BW ontbreekt voldoende grond. Appellanten meenden dat Rifgat afstand had gedaan van haar vorderingsrecht uit geldlening en de aandelen in de Servische vennootschap. Door herroeping zouden deze voordelen voor appellanten wegvallen.

Het hof volgt appellanten niet in dit betoog. Dat Rifgat voorafgaand aan de ontbinding vermogen (aandelen en een vordering) had, staat tussen partijen niet ter discussie. Gezien artikel 2:19 lid 5 BW werd dit door de ontbinding niet anders. Rifgat bleef immers bestaan ten behoeve van de vereffening van haar vermogen. De onjuiste vermelding in het handelsregister dat Rifgat geen activa meer had, baat appellanten evenmin. De wettelijke bescherming van derden komt erop neer dat slechts aan onkundige derden de onjuistheid van de in het handelsregister opgenomen feiten niet kan worden tegengeworpen (artikel 25 lid 1 en 3 Hrw 2007 en artikel 2:6 lid 1 tot 3 BW). Appellanten wisten echter bij uitstek dat Rifgat baten had en dus in zoverre nog bestond. Dat Rifgat afstand van recht heeft gedaan, is niet aannemelijk gemaakt. Voor een daartoe door Rifgat geuite wil is onvoldoende gesteld en appellanten hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij ondanks het ontbreken van een dergelijke wil, op het bestaan daarvan toch mochten vertrouwen. Uit het vorenstaande volgt dat appellanten als gevolg van de ontbinding van Rifgat geen voordeel hebben gekregen in de vorm van verkregen rechten of bevrijding van schulden of dat zij anderszins in een voordeliger positie zijn komen te verkeren. Zij zijn, nu ook geen andere nadelen zijn aangevoerd, niet in hun belangen geschaad door de herroeping van die ontbinding. De uitspraak waarvan beroep wordt bekrachtigd.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 19-07-2013

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2013:5321

Zaaknummer: 200.108.267-01

Wetsartikelen: 2:19 BW

RECHTSPRAAK

Curator / X

Faillissement; bestuurdersaansprakelijkheid; onbehoorlijke taakvervulling (indirect) bestuurder; schending publicatieverplichting

De besloten vennootschap Haags Juristen College BV (hierna: HJC BV) is in staat van faillissement verklaard, met benoeming van eiser tot curator. Daarna is ook de besloten vennootschap Haags Juristen College Beheer BV (hierna: HJC Beheer BV) in staat van faillissement verklaard, met benoeming van eiser tot curator. Gedaagde X was in ieder geval indirect bestuurder en/of feitelijk leidinggever van HJC BV en HJC Beheer BV. Sinds 2008 was X ook indirect bestuurder en/of feitelijk leidinggever van andere toen opgerichte en sindsdien tot de HJC Groep van X behorende buitenlandse rechtspersonen. De HJC Groep van X hield zich bezig met advies over en/of bemiddeling bij belastingontwijking, vermogensbescherming en estate planning door oprichting en beheer van vennootschappen, trusts en foundations in vooral Cyprus, Dubai en Panama voor vermogende ondernemers en particulieren uit Nederland en België. De jaarrekeningen van HJC BV zijn niet gedeponereerd sinds het boekjaar 2006, en die van HJC Beheer BV niet sinds het boekjaar 2005. De curator vordert primair X te veroordelen tot betaling aan de curator van de bedragen van de faillissementstekorten van HJC BV en HJC Beheer BV op grond van artikel 2:248 BW. Subsidiair vordert de curator veroordeling van X tot betaling van schadevergoeding op grond van de wetsartikelen 6:162 BW en 2:9 BW. De rechtbank oordeelt als volgt: gelet op de door de rechtbank vastgestelde feiten, staat vast dat X als indirect bestuurder en/of feitelijk leidinggever van HJC BV en HJC Beheer BV in de drie jaren voorafgaande aan de faillissementen structureel heeft gehandeld in strijd met de formele publicatieverplichtingen van de jaarrekeningen, zoals door de wetgever dwingendrechtelijk voorgeschreven in art. 2:394 BW. Het eventuele falen van andere daartoe door X ingeschakelde hulppersonen kan X uit de aard der zaak niet disculperen: hij draagt immers de eindverantwoordelijkheid voor het door zijn twee BV's nakomen van die wettelijke publicatieverplichtingen. Op grond van lid 2 van art. 2:248 BW staat daardoor vast dat X zijn bestuurstaken bij HJC BV en HJC Beheer BV onbehoorlijk heeft vervuld, en bestaat het wettelijk vermoeden dat deze formeel onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van de twee faillissementen is.

Op grond van vaste jurisprudentie van de Hoge Raad (zie vooral de arresten gepubliceerd in NJ 2002 nr. 95, NJ 2007 nr. 2 en NJ 2008 nr. 91) brengt een redelijke uitleg van artikel 2:248 BW mee dat X ter weerlegging van dit wettelijk bewijsvermoeden en dus ter voorkoming van privé aansprakelijkheid voor het faillissementstekort van lid 1 van artikel 2:248 BW aannemelijk moet maken dat buiten zijn risicosfeer gelegen andere feiten of omstandigheden dan zijn onbehoorlijke taakvervulling door structurele schending van de formele publicatieverplichtingen belangrijke(r) oorzaken van de twee faillissementen zijn geweest, en zo nodig ook dat X als redelijk denkend en redelijk handelend bestuurder niet nalatig is geweest in het treffen van tijdige en passende maatregelen tegen die andere externe oorzaken van de faillissementen. Indien en voor zover X daarin slaagt, is het vervolgens aan de curator om aannemelijk te maken dat desondanks andere vormen van kennelijk onbehoorlijk bestuur van X mede belangrijke oorzaken van de beide faillissementen zijn geweest. Naar het oordeel van de rechtbank heeft X na het tussenvonnis onvoldoende aannemelijk gemaakt en onvoldoende inzichtelijk gemaakt dat de door hem in algemene termen gestelde twee externe factoren belangrijke materiële externe oorzaken van het faillissement van HJC BV zijn geweest. Ook heeft X naar het oordeel van de rechtbank in het vervolg van deze procedure onvoldoende aannemelijk gemaakt dat hij als indirect en/of feitelijk bestuurder van HJC BV voldoende tijdige en passende maatregelen heeft genomen om die door hem geschetste twee externe bedreigingen voor het voortbestaan van HJC BV te lijf te gaan. De rechtbank veroordeelt X om aan de curator op grond van artikel 2:248 BW te betalen de bedragen gelijk aan de gehele faillissementstekorten van HJC BV en van HJC Beheer BV, die bedragen nader op te maken bij staat en te vereffenen volgens de wet.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 10-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2013:8279

Zaaknummer: C-09-379593 - HA ZA 10-3920

Wetsartikelen: 2:9 BW, 2:248 BW, 2:394 BW en 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Old Forest / Nederlandse Danssport Bond

Besluit in strijd met reglementen. Uitleg reglementen. Redelijkheid en Billijkheid

Eiseressen zijn rechtspersonen die één of meerdere teams trainen en in de gelegenheid stellen tot het beoefenen van de formatiedanssport: een danssportvorm waarbij teams van in het algemeen 16 dansers tegen elkaar uitkomen in competities.

Old Forest c.s. is lid van de bond en onderworpen aan de reglementen van de bond.

De bond beslist over wie van de dansteams namens Nederland aan de Europese- en de Wereldkampioenschappen (verder: EK en WK) deelnemen. Op die beslissing zijn het 'Uitzendreglement van de Nederlandse Algemene Danssport Bond', (hierna: uitzendreglement), en het 'Rankingreglement van de Nederlandse Algemene Danssport Bond' (hierna: rankingreglement) van toepassing.

Na afloop van het dansseizoen 2012 stond dansteam 'Step in Time' op de eerste plaats en dansteam 'DSV Old Forest' op de tweede plaats van de rankinglijst.

In het dansseizoen 2013 zijn tot op heden twee grand prix wedstrijden gehouden, waarbij Step in Time twee keer op de eerste plaats is geëindigd en DSV Dance Impression (hierna: Dance Impression) twee keer op de tweede plaats. De bond heeft Step in Time en Dance Impression genomineerd voor deelname aan het WK. Old Forest c.s. vordert bij de rechtbank de bond te verbieden Dance Impression uit te zenden en te bevelen Old Forest uit te zenden. Ter onderbouwing van haar vordering stelt Old Forest c.s. dat de bond in strijd met de twee bovengenoemde geldende reglementen heeft besloten om Dance Impression in plaats van Old Forest naar het WK uit te zenden. Uitzending geschiedt namelijk normaliter op basis van de eindranking van het afgelopen dansseizoen en niet op basis van de grand prix wedstrijden.

De rechtbank oordeelt als volgt: de rechtsverhouding tussen de bond en Old Forest, zijnde een vereniging en een lid van die vereniging, wordt beheerst door het rechtspersonenrecht. Uit artikel 2:8 lid 1 BW volgt dat een rechtspersoon en degenen die krachtens de wet en de statuten bij zijn organisatie zijn betrokken, zich als zodanig jegens elkaar moeten gedragen

naar hetgeen door redelijkheid en billijkheid wordt gevorderd. Artikel 2:15 lid 1 sub b en c BW bepalen verder dat een besluit van een orgaan van een rechtspersoon kan worden vernietigd als dat is genomen in strijd met de redelijkheid en billijkheid als bedoeld in artikel 2:8 BW of een reglement.

De uitleg van Old Forest komt de voorzieningenrechter in hoge mate aannemelijk voor. Niet alleen heeft Old Forest gemotiveerd gesteld dat in het reglement meer aanwijzingen te vinden zijn dat bij het formatiedansen is gekozen voor het begrip rankinglijst als de lijst over een afgesloten dansseizoen, maar specifiek in het geval van toepassing van artikel 3 lid 7 tweede alinea leidt die uitleg ook tot het meest aannemelijke resultaat in het licht van het gehele reglement en het doel en de strekking daarvan. Het besluit om Dance Impression uit te zenden is dan ook strijdig met artikel 3 lid 7 van het uitzendreglement.

De in artikel 2:8 BW opgenomen redelijkheid en billijkheid die partijen jegens elkaar hebben te betrachten brengt mee dat juist nu voor de onderhavige situatie een specifieke bepaling is opgenomen in het reglement de beleidsvrijheid die volgt uit artikel 4 lid 1 beperkt is. Daarmee is slechts ruimte om af te wijken in uitzonderlijke gevallen. Dat daarvan sprake is in de onderhavige omstandigheden is in het e-mailbericht niet (objectief) onderbouwd maar is ook in de onderhavige procedure onvoldoende aannemelijk geworden. Weliswaar is het team Dance Impression twee maal tweede geworden en daarmee boven Old Forest geëindigd in de grand prix wedstrijden van 12 januari 2013 en 23 maart 2013 maar dat is onvoldoende uitzonderlijk om een beroep op de bevoegdheid tot afwijking te dragen, mede nu juist de uitslagen van grand prix wedstrijden op een objectieve manier zijn verdisconteerd in het reglement. Aldus concludeert de voorzieningenrechter dat het besluit van de bond ook in strijd is met artikel 4 lid 1 van het reglement.

De voorzieningenrechter verbiedt de bond Dance Impression uit te zenden en gebiedt de bond Old Forest uit te zenden naar het WK 2013.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 10-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2013:2950

Zaaknummer: C-16-346402 - KG ZA 13-427

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2: 15 BW

RECHTSPRAAK

VEB/Deloitte

Fraude bij Amerikaanse Ahold-dochter USF. Collectieve actie van de VEB tegen Nederlandse maatschap van accountants die (achteraf te rooskleurige) geconsolideerde jaarrekeningen van Ahold van een goedkeurende verklaring heeft voorzien. Bevoegdheidsincident. Gevolgen van Amerikaanse Settlement Agreement en Final Judgment and Order of Dismissal voor rechtsmacht Nederlandse rechter. Beantwoording van voorvragen. De rechtbank is voornemens een van die voorvragen voor te leggen aan de Hoge Raad ter beantwoording bij wijze van prejudiciële beslissing: kan de VEB als rechtspersoon in de zin van artikel 3:305a lid 1 BW de verjaring van de in die bepaling bedoelde rechtsvordering op de voet van artikel 3:317 lid 1 BW stuiten en, zo ja, sorteert die stuiting effect ten behoeve van alle in artikel 3:305a lid 1 BW bedoelde andere personen dan wel slechts ten behoeve van de leden van de VEB?

De VEB treedt op de voet van artikel 3:305a lid 1 BW op ten behoeve van de personen, in het bijzonder haar leden, die in het tijdvak 30 juli 1999 tot en met 23 februari 2003 aandelen Ahold hebben gekocht en ze tot – in elk geval – 23 februari 2003 hebben aangehouden alsmede ten behoeve van de personen, in het bijzonder haar leden, die in dat tijdvak aandelen Ahold hebben gekocht en ze vóór 23 februari 2003 met verlies hebben verkocht. Het gekozen tijdvak is dat van de in de Amerikaanse Class Action gehanteerde relevante periode. In die periode heeft de Deloitte Maatschap de jaarrekeningen over de boekjaren 1999, 2000 en 2001 van Ahold van een goedkeurende verklaring voorzien. Deze goedkeurende verklaringen misten voldoende grondslag. Met betrekking tot de boekjaren 2000 en 2001 was onvoldoende acht geslagen op de bijzondere omstandigheden die zich voordeden bij US Foodservice. Met betrekking tot het boekjaar 1999 ontbraken enkele essentiële documenten. De jaarrekeningen en de goedkeurende verklaringen gaven aldus een te rooskleurig beeld van de financiële positie van Ahold. De in de vorige alinea genoemde beleggers zijn daardoor op het verkeerde

been gezet en hebben daardoor schade geleden. De Deloitte Maatschap is uit onrechtmatige daad voor die schade aansprakelijk. Tevens worden voor die schade aansprakelijk gesteld de vennootschappen die volgens de inbrengakte van 1 juni 2004 op die datum lid van die maatschap waren (voor zover die vennootschappen nog bestaan), te weten de Praktijkvennootschappen, de Overige Praktijkvennootschappen en A.C. van Meerkerk Registeraccountants B.V. De VEB gaat ervan uit dat de vorderingen van de beleggers op de Deloitte Maatschap in juni 2004, bij de overgang van de Maatschap Deloitte naar Deloitte Nederland, in de Deloitte Maatschap zijn achtergebleven. Niettemin heeft zij Deloitte Nederland 'zekerheidshalve' ook voor de schade van de beleggers aansprakelijk gesteld, voor het geval zou blijken dat de schadevordering van de beleggers toch op haar zou zijn overgegaan. De rechtbank oordeelt als volgt: tijdens de comparitie van partijen hebben partijen afgesproken dat zij in het belang van een efficiënte procesvoering eerst zullen debatteren over een aantal voorvragen en aan de rechtbank een antwoord zullen vragen op die voorvragen. De rechtbank heeft daarmee ingestemd. De rechtbank behandelt in haar vonnis de voorvragen d, e, f en c. Op andere voorvragen zal de rechtbank, zo nodig, in een volgend vonnis ingaan. Voorvraag d: kan/kunnen Deloitte Nederland en/of Deloitte Holding aansprakelijk gehouden worden voor de (pretense) vorderingen van de VEB tegen de Deloitte Maatschap? De VEB, Deloitte Nederland, Deloitte Holding en Dassen zijn het erover eens dat deze vraag, voor zover zij Deloitte Holding betreft, ontkennend dient te worden beantwoord. Ten aanzien van Deloitte Nederland houdt voorvraag d verband met de bepaling uit de inbrengakte. Van aansprakelijkheid van Deloitte Nederland in plaats van de Deloitte Maatschap is geen sprake, omdat niet aan de vereisten voor schuldoverneming (artikel 6:155 BW) is voldaan. Nu voorvraag d ruimer is geformuleerd en ook aan de orde lijkt te stellen de vraag of Deloitte Nederland zich in de inbrengakte naast de Deloitte Maatschap aansprakelijk heeft gesteld voor de schuld van de Deloitte Maatschap aan de VEB, overweegt de rechtbank dienaangaande nog het volgende. Het gebruik van de woorden 'voor haar rekening nemen van passiva' in de bewuste bepaling in de inbrengakte wijst op een afspraak met slechts interne werking tussen Deloitte Nederland en de Deloitte Maatschap. In het licht van het arrest van de Hoge Raad van 15 januari 1988, ECLI:NL:HR:1988:AC3979 (Visser/Barnhoorn) is echter voor aansprakelijkheid van Deloitte Nederland jegens de VEB dan wel de beleggers vereist dat Deloitte Nederland zich ook jegens hen voor de schuld aansprakelijk heeft gesteld. Dat een dergelijke verklaring met externe werking is afgelegd, is gesteld noch gebleken. De conclusie is dat voorvraag d ontkennend dient te worden beantwoord. Voorvraag e: kan Deloitte Nederland, Deloitte Holding en/of Dassen verweten worden dat zij de schijn hebben gewekt dat de aansprakelijkheid voor door de VEB nagestreefde vorderingen zou zijn overgegaan op Deloitte Nederland en kan/kunnen zij op die grond uit onrechtmatige daad aansprakelijk worden gehouden? Deze voorvraag veronderstelt dat de (vermeende) schuld van de Deloitte

Maatschap aan de VEB en de beleggers niet is overgegaan op Deloitte Nederland. Die veronderstelling is hiervoor juist gebleken. De VEB stelt dat wel de schijn is gewekt dat Deloitte Nederland de Deloitte Maatschap als schuldenaar was opgevolgd. De rechtbank overweegt dat de advocaat van Deloitte Nederland op een daartoe strekkende vraag van (de advocaat van) de VEB geen dan wel een ontwijkend antwoord heeft gegeven, en dat Dassen namens Deloitte Nederland heeft ingestemd met een stuiting, is in het licht van het bovenstaande onvoldoende om aan te nemen dat Dassen, Deloitte Nederland of Deloitte Holding zich jegens de VEB of de beleggers aan onrechtmatige misleiding schuldig heeft gemaakt. Deloitte Nederland, Deloitte Holding en Dassen hoefden de VEB in de gegeven omstandigheden niet wijzer te maken dan zij was. Wel dienden zij zich te onthouden van het bewust verstrekken van onjuiste informatie. Gesteld noch gebleken is echter dat zij zich daaraan schuldig hebben gemaakt. Overigens is – in het licht van het debat tussen partijen – ook onvoldoende toegelicht dat de VEB daadwerkelijk is misleid. De conclusie is dat ook voorvraag e ontkennend dient te worden beantwoord. Uit de beantwoording van voorvragen d en e vloeit voort dat Deloitte Nederland en Deloitte Holding niet langer partij in dit geding zijn. Dassen is dat nog wel, maar slechts als lid van de groep van de Praktijkbeoefenaren. Voorvraag f: hebben de door de VEB verzonden brieven de verjaring van de onderhavige vorderingen gestuit? Artikel 3:317 lid 1 BW bepaalt, voor zover hier van belang, dat de verjaring van een rechtsvordering tot nakoming van een verbintenis wordt gestuit door 'een schriftelijke mededeling waarin de schuldeiser zich ondubbelzinnig zijn recht op nakoming voorbehoudt'. De betekenis van deze termen moet worden begrepen in het licht van de strekking van een stuitingshandeling van deze aard: het moet gaan om een voldoende duidelijke waarschuwing aan de schuldenaar dat hij er ook na het verstrijken van de verjaringstermijn rekening mee moet houden dat hij de beschikking houdt over zijn gegevens en bewijsmateriaal, opdat hij zich dan tegen een mogelijkerwijs alsnog ingestelde rechtsvordering behoorlijk kan verweren. Voorwaarde is steeds dat de wederpartij had behoren te begrijpen dat eiser zich ondubbelzinnig zijn recht voorbehoudt. De stuitingsbrief voldoet aan de eisen die artikel 3:317 lid 1 BW daaraan stelt. Voorvraag f spitst zich voor het overige toe op de vraag of de VEB als rechtspersoon in de zin van artikel 3:305a lid 1 BW de verjaring van de in die bepaling bedoelde rechtsvordering op de voet van artikel 3:317 lid 1 BW kan stuiten en, zo ja, of die stuiting effect sorteert ten behoeve van alle in artikel 3:305a lid 1 BW bedoelde andere personen dan wel slechts ten behoeve van de leden van de VEB. De rechtbank ziet aanleiding deze vraag op de voet van artikel 392 lid 1 Rv voor te leggen aan de Hoge Raad ter beantwoording bij wijze van prejudiciële beslissing. De rechtbank overweegt hiertoe het volgende. Partijen hebben aan de hand van opinies van mrs. Hartkamp, Sieburgh, Van Boom en Arons hun standpunten toegelicht. In het debat zijn grammaticale, wetshistorische, wetssystematische en teleologische argumenten aan de orde gekomen. De VEB benadrukt in

de kern dat de wetgever de collectieve afwikkeling van schadeclaims heeft willen faciliteren. De andere partijen betogen in de kern onder meer dat het Nederlandse recht geen algemene bevoegdheid kent om verklaringen met rechtsgevolg af te leggen over wat een derde wel of niet wil en dat de 305a-regeling en de wettelijke stuitingsregeling, opgevat conform doel en strekking ervan, niet voorziet in een specifieke hiertoe strekkende bevoegdheid buiten rechte van een rechtspersoon als bedoeld in artikel 3:305a lid 1 BW. De tekst van de 305a-regeling en van de artikelen 3:316 lid 1 en 3:317 lid 1 BW, bezien in het licht van de wetsgeschiedenis, de rechtspraak en de ratio van de collectieve actie, biedt aanknopingspunten voor oplossingen in verschillende richtingen. Daarom acht de rechtbank het geraten een prejudiciële vraag aan de Hoge Raad voor te leggen. Voor het geval het antwoord van de Hoge Raad op de hiervoor bedoelde vraag f ontkennend luidt, moet worden aangenomen dat de onderhavige vorderingen zijn verjaard. Voorvraag c: heeft de VEB voldoende gesteld voor het voeren van een inhoudelijk debat over de gestelde doorbraak van aansprakelijkheid naar de Holdings en de Praktijkbeoefenaren? De rechtbank voegt hieraan toe dat deze voorvraag ook Arjaba B.V. en, eventueel, afhankelijk van het uiteindelijke antwoord op voorvraag b, de Overige Holdings en J. Joling betreft. De rechtbank beantwoordt voorvraag c in het licht van de stellingen van de VEB bevestigend. De VEB maakt in dit stadium voldoende duidelijk dat en waarom zij de Holdings en de Praktijkbeoefenaren, en Arjaba B.V., de Overige Holdings en J. Joling, (mede) aansprakelijk houdt. Dat blijkt ook daaruit dat de Praktijkvennootschappen, de Holdings, de Praktijkbeoefenaren en de Overige Gedaagden inhoudelijk reageren op de stellingen van de VEB. De vraag of de vorderingen van de VEB jegens de Holdings en de Praktijkbeoefenaren toewijsbaar zijn is een andere en is in dit stadium niet aan de orde. Iedere verdere beslissing zal worden aangehouden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 26-06-2013

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2013:4617

Zaaknummer: 511177 / HA ZA 12-223 en 517402 / HA ZA 12-624

Wetsartikelen: 3:305 a BW, 3:317 BW, 6:155 BW en 392 Rv

RECHTSPRAAK

X c.s./B en C

Huurders houden gedaagden ((middellijk: artikel 2:11 BW) bestuurders van de failliete B.V. A) hoofdelijk aansprakelijk op grond van bekrachtigingsaansprakelijkheid (artikel 2:203 lid 3 BW), oprichtingsaansprakelijkheid (artikel 2:203 lid 2) en bestuurdersaansprakelijkheid (artikel 6:162 BW). De vorderingen worden afgewezen

X BV is eigenaar van een horecapand en enig aandeelhouder en bestuurder van Y BV die eigenaar van de inventaris van het pand is. Y BV exploiteert het horecapand.

C is bestuurder en natuurlijk persoon.

X c.s. en C bereiken, kort gezegd, mondelinge overeenstemming over de huur van het pand en de inventaris. Daarnaast komen partijen overeen dat het personeel, de telefoonnummers en de goodwill van Y BV wordt overgenomen door C en consorten. De bedoeling was dat C het concept van X c.s. zou voortzetten. De vraag die in deze procedure bevestigend door de rechtbank wordt beantwoord is of C heeft gehandeld namens A B.V. i.o. De rechtbank is van oordeel dat dit het geval is. Op enig moment wordt A B.V. opgericht. De bestuurder van A B.V. is B.

Na de oprichting van A B.V. hebben X en A B.V. een schriftelijk huurovereenkomst getekend.

A B.V. wordt failliet verklaard.

X c.s. vorderen dat de rechtbank gedaagden hoofdelijk veroordeelt tot betaling van de door hen geleden schade en de kosten van procedure. Eisers gronden hun vordering primair op bekrachtigingsaansprakelijkheid ex artikel 2:203 lid 3 BW, subsidiair op oprichtingsaansprakelijkheid ex artikel 2:203 lid 2 BW en meer subsidiair op onrechtmatige daad (artikel 6:162 BW) van gedaagden als (middellijk) bestuurders van A B.V.

Gedaagden voeren verweer.

De rechtbank overweegt vooraf dat de Wet vereenvoudiging en flexibilisering bv-recht en de invoeringswet op 1 oktober 2012 in werking zijn getreden. Vervolgens is op 1 januari 2013 de Wet bestuur en toezicht in werking getreden. De hoofdregel van het overgangsrecht is dat deze wetgeving onmiddellijke werking heeft. Dit betekent dat de nieuwe wetten in beginsel niet van toepassing zijn op feiten die voor de inwerkingtreding hebben plaatsgevonden, hetgeen in onderhavig zaak het geval is, zodat de 'oude' wetgeving van toepassing is.

Nadat de rechtbank heeft vastgesteld dat C namens A B.V. i.o. de mondelinge huurovereenkomst is aangegaan, komt de vraag aan de orde of de bestuurder van de nadien opgerichte A B.V. de overeenkomst heeft bekrachtigd. Immers, de bestuurder kan een eenmaal opgerichte vennootschap door middel van bekrachtiging aan een overeenkomst binden. De rechtbank is van oordeel dat van bekrachtiging sprake is.

De vraag die vervolgens moet worden beantwoord is of - zoals X c.s. primair aan hun vordering ten grondslag leggen - B en, krachtens artikel 2:11 BW, C op het moment van bekrachtiging van de overeenkomsten wisten of redelijkerwijs konden weten dat A B.V. haar verplichtingen jegens eisers niet zou nakomen. Artikel 2:203 lid 3 BW bepaalt dat, indien een vennootschap haar verplichtingen uit een bekrachtigde rechtshandeling niet nakomt, degene die namens de op te richten vennootschap handelde hoofdelijk aansprakelijk is voor de schade die een derde als gevolg daarvan lijdt, indien hij wist of redelijkerwijs kon weten dat de vennootschap haar verplichtingen niet zou nakomen.

Indien de vennootschap binnen een jaar na oprichting in staat van faillissement wordt verklaard, wordt vermoed dat degene die namens de vennootschap handelde wist dat de vennootschap haar verplichtingen niet zou kunnen nakomen. Een dergelijk vermoeden van wetenschap doet zich hier voor. Dat betekent dat B en C persoonlijk aansprakelijk zijn voor de door eisers geleden schade, tenzij zij het vermoeden weten te weerleggen dat zij ten tijde van de bekrachtiging na de datum van oprichting van A B.V. wisten of redelijkerwijs konden weten dat A B.V. haar verplichtingen uit die overeenkomst niet zou kunnen nakomen. Het gaat daarbij om feiten en omstandigheden waaruit kan volgen dat B en C er redelijkerwijs op mochten vertrouwen dat de op te richten vennootschap over voldoende middelen zou beschikken om te kunnen voldoen aan de betalingsverplichtingen voortvloeiend uit de verrichte rechtshandeling.

De rechtbank concludeert dat niet is komen vast te staan dat C op het moment van bekrachtiging wist of redelijkerwijs kon weten dat A B.V. haar verplichtingen jegens eisers niet zou kunnen nakomen. Er is derhalve geen sprake van bekrachtigingsaansprakelijkheid.

Wat betreft de vordering uit hoofde van oprichtingsaansprakelijkheid overweegt de rechtbank

dat eisers die vordering enkel hebben ingesteld voor het geval zou komen vast te staan dat de voorafgaand aan de oprichting van A B.V. verrichte rechtshandelingen niet door A B.V. zouden zijn bekrachtigd. Nu is geoordeeld dat de rechtshandelingen wel door A B.V. zijn bekrachtigd, behoeft die grondslag geen nadere beoordeling.

Wat betreft de vordering uit hoofde van onrechtmatige daad voeren eisers aan dat de aansprakelijkheid van gedaagden volgt uit een samenstel van rechtshandelingen en gedragingen van gedaagden. In het bijzonder volgt de aansprakelijkheid uit het ondertekenen van de schriftelijke huurovereenkomsten en het laten verrichten van omvangrijke bouwwerkzaamheden aan het pand.

De rechtbank stelt voorop dat indien een bestuurder van een vennootschap in naam van de vennootschap verplichtingen is aangegaan terwijl hij weet of redelijkerwijs behoort te begrijpen dat de vennootschap niet aan haar verplichtingen zal kunnen voldoen en geen verhaal zal bieden voor de als gevolg van die niet-nakoming door de wederpartij te lijden schade, in het algemeen - behoudens door de bestuurder aan te voeren, zijn handelwijze rechtvaardigende of verontschuldigende omstandigheden - zal moeten worden aangenomen dat de bestuurder een zodanig verwijt treft dat hij persoonlijk jegens de wederpartij van de vennootschap aansprakelijk is op grond van onrechtmatig handelen (HR 6 oktober 1989, NJ 1990, 286). Volgens vaste jurisprudentie dient bij de beoordeling van dit criterium terughoudendheid te worden betracht.

De rechtbank is van oordeel dat eisers, mede in het licht van de door C gevoerde verweer, onvoldoende concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan kan worden aangenomen dat sprake is van aansprakelijkheid: de vorderingen worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 03-07-2013

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2013:5358

Zaaknummer: C/10/387451 / HA ZA 11-1933

Wetsartikelen: 2:11 BW, 2:203 lid 2 en 3 BW en 6:162 BW